ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ξεκίνησα την περιοδεία Πολεμώντας την Ολιγαρχία *[*Fighting Oligarchy*] τον Ιανουάριο του 2025. Έμεινα εξαρχής έκθαμβος από την ενθουσιώδη ανταπόκριση. Άνθρωποι από όλη τη χώρα, προερχόμενοι τόσο από ρεπουμπλικανικές όσο και από δημοκρατικές πολιτείες, σχημάτιζαν πλήθη που το μέγεθός τους δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου. Είχαν έρθει για να πάρουν μέρος στη μάχη ενάντια στον Τραμπ και τους ολιγάρχες και για να ανακτήσουν τον έλεγχο της διακυβέρνησης και της χώρας μας.*

Κάποιοι αναλυτές και πολιτικοί ισχυρίζονται ότι ο όρος «ολιγαρχία» δεν είναι κάτι που θα καταλάβουν οι συνηθισμένοι άνθρωποι. Διαφωνώ. Η συντριπτική πλειοψηφία των Αμερικανών γνωρίζει από την καθημερινή της πάλη πως ζούμε σήμερα σε μια χώρα ακραίας ανισότητας — και πως η τάξη των δισεκατομμυριούχων έχει υφαρπάξει την οικονομία μας και την πολιτική μας.

Ο σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να κατανοήσουμε το πώς φτάσαμε ως εδώ και πώς μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα προς το καλύτερο.

1.
Τι είναι η ολιγαρχία;

Η ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ είναι ένα σύστημα στο οποίο λίγοι, απίστευτα πλούσιοι ιδιώτες ελέγχουν την οικονομική, την πολιτική και τη μιντιακή ζωή ενός έθνους. Είναι ένα σύστημα στο οποίο οι καθημερινοί άνθρωποι έχουν ελάχιστη δύναμη να καθορίζουν το μέλλον της χώρας τους. Αν είσαι Αμερικανίδα ή Αμερικανός, αυτό είναι το σύστημα στο οποίο ζεις. Προοδευτικά, αυτό είναι το σύστημα που κυριαρχεί στους λαούς σχεδόν σε όλες τις χώρες της γης.

Στην Αμερική σήμερα επικρατεί η μεγαλύτερη ανισότητα εισοδήματος και πλούτου που είχαμε ποτέ στη χώρα μας. Τα πράγματα για τους ανθρώπους που βρίσκονται στην κορυφή δεν ήταν ποτέ καλύτερα από τώρα. Την ίδια στιγμή, όσο οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι, η μεσαία τάξη πασχίζει να πληρώσει το νοίκι, να αγοράσει τρόφιμα και να έχει υγειονομική περίθαλψη. Οι φτωχοί ζούνε μέσα στην απελπισία. Σήμερα ένας μόνο άντρας —ο Έλον Μασκ—

κατέχει περισσότερο πλούτο από το κατώτατο 52 τοις εκατό των αμερικανικών νοικοκυριών. Ας το επαναλάβω. Ένας άνθρωπος, με περιουσία σχεδόν τετρακοσίων δισεκατομμυρίων δολαρίων, κατέχει σήμερα πιο πολύ πλούτο από το κατώτατο 52 τοις εκατό των αμερικανικών νοικοκυριών. Το 1 τοις εκατό της κορυφής έχει περισσότερο πλούτο από το κατώτατο 93 τοις εκατό. Και οι διευθύνοντες σύμβουλοι των μεγάλων επιχειρήσεων βγάζουν 350 φορές περισσότερα χρήματα από τον μέσο υπάλληλό τους.

Αλλά δεν είναι μόνο η ανισότητα στο εισόδημα και τον πλούτο που καθιστούν αυτό το σύστημα ολιγαρχικό. Στην Αμερική σήμερα έχουμε μεγαλύτερη συγκέντρωση ιδιοκτησίας απ' όση είχαμε ποτέ, με έναν μικρό αριθμό τεράστιων επιχειρήσεων να ελέγχουν τον έναν μετά τον άλλον όλους τους τομείς της οικονομίας μας.

Θέλετε να ξέρετε γιατί είναι τόσο υψηλές οι τιμές του χοιρινού κρέατος, του μοσχαρίσιου και του κοτόπουλου στα σούπερ μάρκετ της χώρας μας; Ίσως να έχει να κάνει με το γεγονός ότι στην Αμερική τέσσερις μόνο εταιρείες ελέγχουν το 80 τοις εκατό της επεξεργασίας του βοδινού, το 70 τοις εκατό του χοιρινού και σχεδόν το 60 τοις εκατό των πουλερικών.

Και δεν είναι μόνο η αγροτική παραγωγή. Ισχύει το ίδιο και για τις μεταφορές, τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, την ενέργεια, την ιατρική περίθαλψη, τις μεγάλες τεχνολογικές εταιρείες [Big Teck]

— ό,τι μπορείς να σκεφτείς. Στην Αμερική σήμερα μια χούφτα πολυεθνικών εταιρειών καθορίζουν το τι θα παραχθεί, τις εργασιακές συνθήκες των υπαλλήλων και τις τιμές που πληρώνουμε.

Και σε ποιον ανήκουν αυτές οι πολυεθνικές εταιρείες;

Ε λοιπόν, όσο απίστευτο κι αν ακούγεται, ανήκουν σε τρεις τεράστιες εταιρείες της Γουόλ Στριτ. Η Vanguard, η BlackRock και η State Street είναι οι κύριοι μέτοχοι στο 95 τοις εκατό των εταιρειών που περιλαμβάνονται στον δείκτη S&P 500.[1] Με άλλα λόγια, έχουν σημαντική επιρροή σε εκατοντάδες εταιρείες που απασχολούν εκατομμύρια Αμερικανούς εργαζομένους — και, στην πραγματικότητα, έχουν επιρροή σε ολόκληρη την οικονομία.

Θέλετε να ξέρετε σε ποιον ανήκει η General Motors; Ε λοιπόν, οι τρεις σημαντικότεροι μέτοχοί της είναι η Vanguard, η BlackRock και η State Street.

Ωραία. Αλλά σε ποιον ανήκει η Φορντ, το υποτιθέμενο αντίπαλο δέος της General Motors; Αν μαντέψατε τις Vanguard, BlackRock και State Street, με αυτήν ακριβώς τη σειρά, έχετε μαντέψει σωστά.

---

1. Ο Standard and Poor's 500 είναι ένας χρηματιστηριακός δείκτης που παρακολουθεί την απόδοση των μετοχών των 500 κορυφαίων εταιρειών που βρίσκονται στα χρηματιστήρια των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και τι συμβαίνει με τις μεγάλες πετρελαϊκές εταιρείες, την ExxonMobil και τη Chevron; Πολύ σωστά. Οι Vanguard, BlackRock και State Street είναι οι τρεις κύριοι μέτοχοι και στις δύο αυτές εταιρείες.

Και οι Pfizer, Merck και Johnson & Johnson, οι τρεις αυτές τεράστιες φαρμακευτικές εταιρείες; Αμέ. Ανήκουν κι αυτές στις Vanguard, BlackRock και State Street.

Τα τελευταία αρκετά χρόνια, τόσο ως πρόεδρος όσο και ως ανώτερο μέλος της Επιτροπής HELP (Επιτροπή για την Υγεία, την Παιδεία, την Εργασία και τις Συντάξεις [Committee on Health, Education, Labor and Pensions]) της Γερουσίας, έχω υποστηρίξει τα συνδικάτα των εργαζομένων που δίνουν αγώνες απέναντι σε διάφορες εταιρείες με αιτήματα για καλύτερους μισθούς, παροχές και συνθήκες εργασίας. Και κάθε φορά, ξανά και ξανά, όταν επικοινωνούσα με τους διευθυντές και τις διευθύντριες αυτών των εταιρειών, μου απαντούσαν, ούτε λίγο ούτε πολύ: «Δεν είμαστε εμείς οι ιδιοκτήτες, αλλουνού είναι».

Αυτή η αδιαφανής συγκέντρωση εξουσίας καθιστά δυσκολότερη την απόδοση ευθυνών στην ιδιοκτησία για τις πράξεις της.

Μια μικρή ομάδα κολοσσιαίων διεθνών ομίλων και δισεκατομμυριούχων ελέγχουν και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τα οποία υποτίθεται ότι μας ενη-

μερώνουν αντικειμενικά για όσα συμβαίνουν στη χώρα μας και τον κόσμο. Και αυτός είναι ο λόγος που αφιερώνεται σχετικά λίγος τηλεοπτικός χρόνος σε ζητήματα που επηρεάζουν την εργατική τάξη αυτής της χώρας ή σε αναλύσεις για τον πλούτο και την εξουσία. Και αυτός είναι και ο λόγος που δεν έχει υπάρξει ποτέ τηλεοπτικό πρόγραμμα που να έχει ασχοληθεί με το γιατί μόνο στις ΗΠΑ, απ' όλες τις αναπτυγμένες χώρες, δεν υπάρχει κατοχυρωμένη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους ή γιατί δεν προβλέπεται γονική και αναρρωτική άδεια μετ' αποδοχών. Αυτός είναι ο λόγος που δεν ακούμε τίποτα στην πραγματικότητα για το όλο και αυξανόμενο άνοιγμα της ψαλίδας ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς. Τέτοιου είδους θεματολογία δεν ενδιαφέρει ιδιαίτερα τους δισεκατομμυριούχους στους οποίους ανήκουν τα τηλεοπτικά δίκτυα.

Στην Αμερική σήμερα έχουμε τη μεγαλύτερη μιντιακή συγκέντρωση που είχαμε ποτέ. Μόνο έξι πολυεθνικές εταιρείες ελέγχουν το 90 τοις εκατό από ό,τι βλέπουν, ακούν και διαβάζουν οι Αμερικανοί. Τους ανήκουν τα παραδοσιακά μέσα —εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεοπτικά δίκτυα, κινηματογραφικά στούντιο— όπως και μεγάλο κομμάτι του ίντερνετ.

Στον Έλον Μασκ, τον πλουσιότερο άνθρωπο στον κόσμο, ανήκει το X (το πρώην Twitter). Στον Τζεφ Μπέζος, τον τέταρτο πλουσιότερο άνθρωπο

στη γη, ανήκει η *Washington Post*, το Amazon Prime και η ψηφιακή πλατφόρμα παρακολούθησης [streaming platform] Twitch. Στον Μαρκ Ζάκερμπεργκ, που είναι πια ο τρίτος πλουσιότερος άνθρωπος, ανήκει η Meta, που ελέγχει το Instagram, το Facebook και το WhatsApp. Ο Λάρι Έλισον, ο δεύτερος πλουσιότερος άντρας στη γη, μόλις αγόρασε την Paramount, της οποίας θυγατρική είναι το ραδιοτηλεοπτικό δίκτυο CBS. Στον Ρούπερτ Μέρντοχ, έναν ακόμα πολυ-δισεκατομμυριούχο, ανήκουν το τηλεοπτικό δίκτυο Fox, η *Wall Street Journal*, η *New York Post*, ο εκδοτικός οίκος HarperCollins και δεξιά μίντια σε όλο τον κόσμο. Οι δισεκατομμυριούχοι κατέχουν και ουσιαστικά ελέγχουν κάθε μεγάλη εφημερίδα και ραδιοφωνικό δίκτυο στη χώρα.

Η ολιγαρχία σήμερα δεν έχει απλώς παραγάγει πρωτοφανή ανισότητα εισοδήματος και πλούτου. Δεν έχει μόνο δημιουργήσει μια πρωτοφανή συγκέντρωση ιδιοκτησίας. Μας έχει δώσει και ένα ακραία διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα που κυριαρχείται σε μεγάλο βαθμό από δισεκατομμυριούχους και τις υπερ-Επιτροπές Πολιτικής Δράσης[2] τους. Προοδευτικά, οι αμερικανικές εκλογές δεν έχουν να κάνουν με τους υποψήφιους και τις ιδέες τους. Έχουν να κά-

2. Political Action Committee (PAC): Επιτροπές που συγκεντρώνουν και διαχειρίζονται χρήματα για την υποστήριξη προεκλογικών εκστρατειών και πολιτικών υποψηφίων.

νουν με τις διαφημίσεις που παράγουν αυτές οι Επιτροπές που τις ελέγχουν οι δισεκατομμυριούχοι.

Το 2010, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ αποφάσισε με ψήφους 5 προς 4 στην υπόθεση *Citizens United* πως οι δισεκατομμυριούχοι μπορούν να ξοδεύουν όσα χρήματα θέλουν σε προεκλογικές εκστρατείες. Και αυτό κάνουν. Από τη στιγμή που λήφθηκε αυτή η απόφαση, οι πολιτικές δαπάνες για τις εκλογές αυξήθηκαν περισσότερο από 1.600 τοις εκατό. Στις εκλογές του 2024, εκατό οικογένειες δισεκατομμυριούχων ξόδεψαν 2,6 δισεκατομμύρια δολάρια — τα διπλά απ' όσα είχαν ξοδέψει το 2020.

Ο Έλον Μασκ ξόδεψε 290 εκατομμύρια για την εκλογή του Τραμπ. Και ορίστε η επιβράβευσή του: Έγινε ο πιο ισχυρός άνθρωπος στην κυβέρνηση και έτσι ίδρυσε το Τμήμα Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας [Department of Government Efficiency (DOGE)], το οποίο χρησιμοποίησε ως όργανο για τη δεξιά του ιδεολογία, διαλύοντας ομοσπονδιακές υπηρεσίες και πετώντας στον δρόμο δεκάδες χιλιάδες ομοσπονδιακούς υπαλλήλους.

Όμως ο αντίκτυπος ενός διεφθαρμένου συστήματος προεκλογικής χρηματοδότησης υπερβαίνει τις προεδρικές εκστρατείες. Φτάνει μέχρι την καρδιά της νομοθετικής διαδικασίας στην Ουάσιγκτον.

Στις αρχές του Ιουλίου του 2025, οι Ρεπουμπλικάνοι πέρασαν στο Κογκρέσο το Μεγάλο Όμορφο Νομοσχέδιο [Big Beautiful Bill] του Τραμπ — την

πιο καταστροφική νομοθετική πράξη στη σύγχρονη αμερικανική ιστορία. Αυτός ο νόμος προβλέπει τεράστιες περικοπές στην υγειονομική περίθαλψη, τη δημόσια πρόνοια για τη σχολική σίτιση και την παιδεία.

Σχεδόν κάθε Ρεπουμπλικάνος που ήταν μέλος της Βουλής των Αντιπροσώπων και της Γερουσίας υπερψήφισε αυτό το φρικτό νομοσχέδιο. Γιατί; Πιστεύετε πως δεν ήξεραν τον αντίκτυπο που θα είχαν αυτές οι τρομερές περικοπές στην υγειονομική περίθαλψη Medicaid[3] και τον Νόμο για την οικονομικά προσιτή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη [Affordable Care Act] στους ψηφοφόρους τους — πολλοί από τους οποίους είναι άτομα της εργατικής τάξης και φτωχά; Το ήξεραν. Αλλά ήξεραν επίσης ότι, αν καταψήφιζαν τη νομοθεσία, την αμέσως επόμενη μέρα οι ολιγάρχες που διαθέτουν απεριόριστους πόρους θα ανακοίνωναν ότι οι παντοδύναμες υπερ-Επιτροπές Πολιτικής Δράσης τους θα στήριζαν κάποιον άλλον υποψήφιο εναντίον τους στις επόμενες εκλογές. Και η πιθανότερη έκβαση είναι ότι θα έχαναν.

Αυτό ακριβώς συνέβη στον Γερουσιαστή Τομ Τίλις της Βόρειας Καρολίνας. Ο Τίλις ανακοίνωσε την αντίθεσή του προς αυτό το τρομερό νομοσχέδιο

---

3. Κυβερνητικό πρόγραμμα των Ηνωμένων Πολιτειών που παρέχει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε ενήλικες και παιδιά με περιορισμένο εισόδημα.

που θα οδηγούσε στην απώλεια ιατρικής ασφάλισης πάνω από 650.000 ανθρώπους στην πολιτεία του. Την επόμενη κιόλας ημέρα ο Τραμπ τον αποκήρυξε χωρίς ίχνος συμπόνιας και απείλησε να τον αντικαταστήσει. Μερικές ώρες αργότερα ο Τίλις ανακοίνωσε επίσημα πως δεν θα διεκδικούσε την επανεκλογή του. Οι ολιγάρχες δεν δέχονται το όχι. Απαιτούν από τους υποψηφίους τους οποίους χρηματοδοτούν να ακολουθούν εντολές και να κάνουν ό,τι τους λένε.

Αλλά δεν είναι μόνο το Μεγάλο Όμορφο Νομοσχέδιο που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πλούσιων χορηγών των προεκλογικών εκστρατειών. Τον Δεκέμβρη του 2024, μετά από μήνες δύσκολων διαπραγματεύσεων, η Γερουσία και η Βουλή των Αντιπροσώπων ανακοίνωσαν ότι ήρθαν σε δικομματική συμφωνία για ένα σημαντικό νομοσχέδιο περί πιστώσεων. Ως πρόεδρος της Επιτροπής HELP, είχα σημαντική εμπλοκή σε αυτές τις διαπραγματεύσεις και δούλεψα σκληρά για να ενταχθούν στο πακέτο χρηματοδότησης κονδύλια για την ανάπτυξη της πρωτοβάθμιας υγειονομικής φροντίδας, της οδοντιατρικής κάλυψης, της φροντίδας για την ψυχική υγεία, προγραμμάτων σίτισης ατόμων τρίτης ηλικίας και προγραμμάτων πρακτικής άσκησης για νέους. Κάλυπτε αυτή η δικομματική συμφωνία όλα όσα ήθελα; Όχι. Ούτε κατά διάνοια. Αλλά ήταν πολύ καλύτερη απ' το τίποτα και θα παρείχε, στην πραγματι-

κότητα, βοήθεια σε εκατομμύρια Αμερικανών που αγωνίζονται.

Τη στιγμή που το Κογκρέσο ήταν έτοιμο να περάσει αυτό το νομοσχέδιο περί πιστώσεων, ο Έλον Μασκ το τορπίλισε με μια σειρά από τουίτ, απειλώντας, ανάμεσα σε άλλα, να αντικαταστήσει όποιον τολμούσε να υπερψηφίσει αυτή τη νομοθεσία. Και έτσι απλά, μήνες ολόκληροι επίπονων διαπραγματεύσεων πήγαν στράφι. Ο Μασκ μίλησε. Το νομοσχέδιο απορρίφθηκε. Ως αποτέλεσμα, εκατομμύρια Αμερικανών θα υποφέρουν.

Αλλά δεν είναι μόνο οι Ρεπουμπλικάνοι που βρίσκονται υπό την επιρροή του χρήματος των δισεκατομμυριούχων. Οι ολιγάρχες έχουν τεράστια δύναμη και στο Δημοκρατικό Κόμμα. Μερικά πρόσφατα παραδείγματα:

Παρότι οι Ρεπουμπλικάνοι δισεκατομμυριούχοι ξόδεψαν πολύ περισσότερα χρήματα, περισσότεροι από ογδόντα Δημοκρατικοί δισεκατομμυριούχοι πρόσφεραν εκατοντάδες εκατομμύρια στην προσπάθειά τους να εκλεγεί η Καμάλα Χάρις πρόεδρος στις εκλογές του 2024. Κατά τη γνώμη μου, η έντονη επιρροή τους στην προεκλογική της εκστρατεία τής κόστισε μια εκλογή που θα έπρεπε να είχε κερδίσει. Αντί να τρέξει μια καμπάνια που να φέρεται εναντίον των πανίσχυρων ιδιωτικών συμφερόντων και να ξεκαθαρίσει ότι πρόκειται να παλέψει για την εργατική τάξη της χώρας μας, πραγματοποίησε μία εκστρα-

τεία σχεδιασμένη έτσι ώστε να μην είναι εχθρική προς την επιχειρηματική κοινότητα και τους ολιγάρχες. Στην πραγματικότητα, ένας από τους βασικούς της εκπροσώπους ήταν ο δισεκατομμυριούχος Μαρκ Κιούμπαν.

Η επιρροή των δισεκατομμυριούχων στους Δημοκρατικούς ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια των προεκλογικών εκστρατειών. Έχει επιπτώσεις στη λήψη αποφάσεων σχετικά με μερικά από τα πιο σημαντικά ηθικά ζητήματα και θέματα εξωτερικής πολιτικής που αντιμετωπίζουμε. Στις 7 Οκτωβρίου του 2023, η Χαμάς, μια τρομοκρατική οργάνωση, εξαπέλυσε μια φρικαλέα επίθεση εναντίον του Ισραήλ κατά την οποία σκοτώθηκαν 1.200 αθώοι άνθρωποι και αιχμαλωτίστηκαν 250 όμηροι. Το Ισραήλ, όπως κάθε άλλη χώρα που έχει υπάρξει θύμα μιας τέτοιας επίθεσης, είχε το δικαίωμα να αμυνθεί. Αλλά το Ισραήλ δεν είχε το δικαίωμα να κηρύξει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο ενάντια στον παλαιστινιακό λαό, όπως έχει κάνει παραβιάζοντας ξεκάθαρα το Διεθνές Δίκαιο.

Αυτός ο πόλεμος, μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτά τα λόγια, έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο 60.000 περίπου ανθρώπων και τον τραυματισμό πάνω από 146.000 — από έναν πληθυσμό μόνο 2,2 εκατομμυρίων ανθρώπων στη Γάζα. Τα περισσότερα θύματα είναι γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι. Σύμφωνα με αναφορές του ΟΗΕ τουλάχιστον 18.500 παιδιά έχουν σκοτωθεί, 12.000 από τα οποία ήταν δώ-

δεκα χρονών ή και μικρότερα. Εκτός από αυτά, άλλα 25.000 παιδιά έχουν τραυματιστεί. Περισσότερα από 3.000 παιδιά στη Γάζα έχουν υποστεί ακρωτηριασμό σε ένα ή και περισσότερα μέλη τους. Ως αποτέλεσμα του αποκλεισμού της ανθρωπιστικής βοήθειας, διεθνείς ανθρωπιστικοί οργανισμοί έχουν επιβεβαιώσει ότι λαμβάνει χώρα εκτεταμένος υποσιτισμός και αναφέρουν πολλά περιστατικά λιμοκτονίας. Υποσιτισμένοι Παλαιστίνιοι πυροβολήθηκαν εν ψυχρώ την ώρα που συγκεντρώνονταν σε κέντρα διανομής φαγητού. Επιπλέον, όλες οι υποδομές της Γάζας —τα σπίτια, τα νοσοκομεία, τα σχολεία, η ύδρευση και τα κέντρα επεξεργασίας λυμάτων— έχουν καταστραφεί σχεδόν ολοσχερώς.

Πιστεύετε πως οι Δημοκρατικοί και οι Ρεπουμπλικάνοι του Κογκρέσου δεν είναι ενήμεροι για όσα συμβαίνουν στη Γάζα; Αμφιβάλλετε ότι πολλοί απ' αυτούς είναι αποτροπιασμένοι με τη συμπεριφορά του Νετανιάχου και τον τρόπο που το Ισραήλ διεξάγει αυτόν τον βάρβαρο πόλεμο; Και βέβαια είναι. Τότε γιατί συνεχίζουν να ψηφίζουν υπέρ της στήριξης αυτού του πολέμου με δισεκατομμύρια αμερικανικά δολάρια; Η απάντηση είναι πως πολλοί απ' αυτούς κατανοούν πως, αν καταψηφίσουν τη στρατιωτική βοήθεια προς το Ισραήλ, θα έρθουν αντιμέτωποι με την Αμερικανο-ισραηλινή Επιτροπή Δημόσιας Πολιτικής [American Israel Public Affairs Committee (AIPAC)]. Κι αυτή δεν είναι μια κούφια απειλή. Η

AIPAC δαπάνησε 100 εκατομμύρια δολάρια το 2024 για να αντιταχθεί σε μέλη του Κογκρέσου και να τα απομακρύνει, όπως την Κόρι Μπους στο Μιζούρι και τον Τζαμάλ Μπόουμαν στη Νέα Υόρκη, οι οποίοι είχαν το θάρρος να εναντιωθούν στη βοήθεια των ΗΠΑ προς την κυβέρνηση Νετανιάχου.

Με άλλα λόγια, κρίσιμες πτυχές της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής καθορίζονται σήμερα από τις υπερ-Επιτροπές Πολιτικής Δράσης και τους δισεκατομμυριούχους που τις χρηματοδοτούν.

Αλλά αυτή η πολιτική διαφθορά δεν περιορίζεται στην πρωτεύουσα. Έχει εξαπλωθεί πια σε κάθε πολιτεία και κάθε μεγάλη πόλη της Αμερικής.

Ορίστε ένα ιδιαίτερα προκλητικό παράδειγμα: όταν ο Ζόραν Μαμντάνι επικράτησε του συστημικού υποψηφίου, του πρώην κυβερνήτη Άντριου Κουόμο, στις προκριματικές εκλογές των Δημοκρατικών για τη δημαρχία της Νέας Υόρκης, οι ολιγάρχες πανικοβλήθηκαν. Οι κερδοσκόποι της Γουόλ Στριτ και της αγοράς ακινήτων δεν μπορούσαν να δεχτούν πως ένας υποψήφιος που στηρίζει τα δικαιώματα της εργατικής τάξης κέρδισε τις προκριματικές εκλογές. Χωρίς προσχήματα, στα πρωτοσέλιδα των νεοϋορκέζικων εφημερίδων, δισεκατομμυριούχοι ανακοίνωναν πως θα ξόδευαν εκατοντάδες εκατομμύρια για να τον κατατροπώσουν.

Η ολιγαρχία δεν επηρεάζει μόνο την οικονομική και πολιτική μας ζωή αλλά και τον πολιτισμό μας.

Η απληστία των επιχειρήσεων και η διαρκής αναζήτηση για όλο και περισσότερα κέρδη καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό τις ταινίες που βλέπουμε, τη μουσική που ακούμε και το τι θα θεωρήσουν τα παιδιά μας ότι είναι «κουλ».

Όπως κάθε νέος στο Μπρούκλιν, μεγάλωσα με τους Μπρούκλιν Ντότζερς. Εγώ, μαζί με εκατομμύρια άλλους, δεν θα ξεχάσω ποτέ τον τρόπο που ένας άπληστος ιδιοκτήτης ξερίζωσε την ομάδα από το Μπρούκλιν και τη μετέφερε στο Λος Άντζελες. Η κατάσταση σήμερα όμως είναι πολύ χειρότερη. Μου φαίνεται απίστευτο το πώς η ολιγαρχία σήμερα έχει στην πραγματικότητα τον έλεγχο κάθε επαγγελματικής ομάδας μπέιζμπολ, μπάσκετ, φούτμπολ ή χόκεϊ που στηρίζουν οι Αμερικανοί πολίτες. Σήμερα, σχεδόν κάθε επαγγελματική αθλητική ομάδα ανήκει σε κάποια οικογένεια δισεκατομμυριούχων, σε κάποιον όμιλο ή κάποια εταιρεία επενδύσεων της Γουόλ Στριτ.

Θα σας δώσω ένα μόνο παράδειγμα από τα πολλά που υπάρχουν: Οι Λος Άντζελες Λέικερς αγοράστηκαν πρόσφατα από τον Μαρκ Γουόλτερ, τον Διευθύνοντα Σύμβουλο και πρόεδρο της εταιρείας TWG Global, ενός πολυεθνικού ομίλου. Ο ίδιος είναι επίσης ιδιοκτήτης και των Λος Άντζελες Ντότζερς. Με άλλα λόγια, ένας άντρας ελέγχει σήμερα τις δύο μεγαλύτερες αθλητικές ομάδες στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη των ΗΠΑ. Το αποτέλεσμα του ελέγ-

χου του αθλητισμού σε επαγγελματικό επίπεδο από τους δισεκατομμυριούχους είναι ότι γίνεται οικονομικά όλο και πιο δύσκολο, αν όχι αδύνατο, για τις οικογένειες της εργατικής τάξης να παρακολουθήσουν από κοντά τις αγαπημένες τους ομάδες να παίζουν.

Χρόνια τώρα η δύναμη των ολιγαρχών όλο και μεγαλώνει, και η δημοκρατία τίθεται σε κίνδυνο. Και τότε, εν μέσω όλων αυτών, ο Ντόναλντ Τραμπ κερδίζει τις προεδρικές εκλογές.